

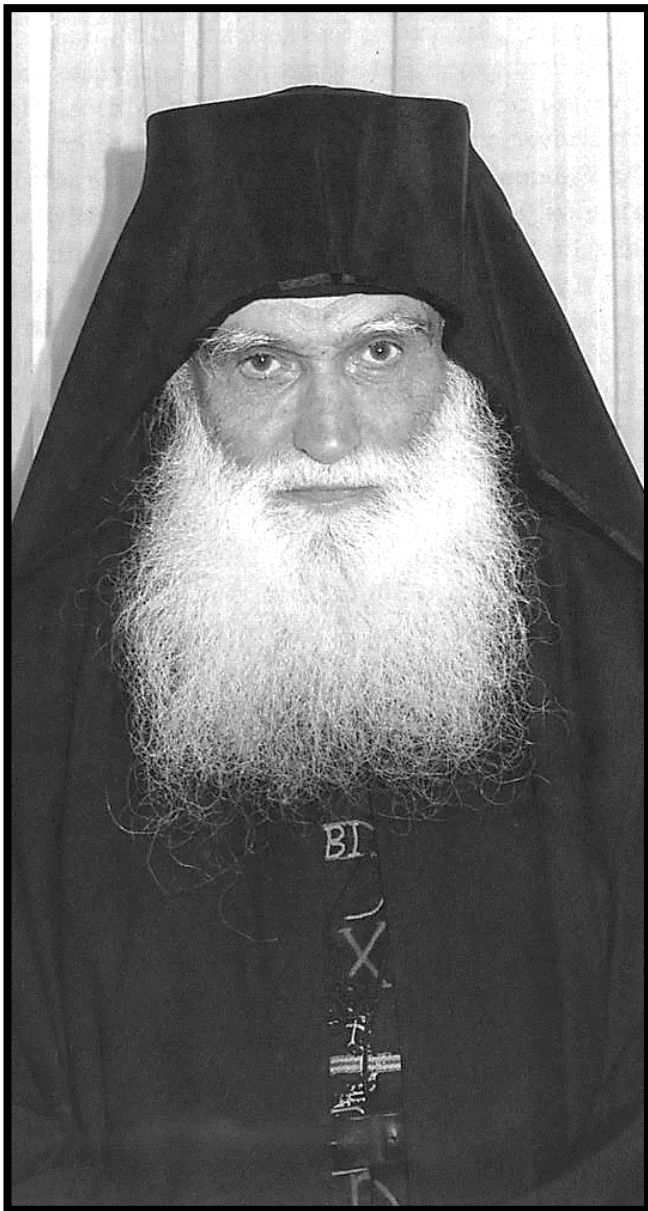
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Bărbatul neîncercat este întru toate nepriceput.”

– Gheron Iosif

Nr. 376 / 7 februarie 2021

**PĂRINTELE
EFREM KATOUNAKIOTUL**

1912 – 1998

„AȘA TE VREA DUMNEZEU!”

Haideți să vă povestesc una că doar toți sunteți ca și copiii mei. Am la picior o rană grea, o am de vreo cincisprezece ani. Am încercat tot soiul de medicamente, cred că n-a rămas niciunul singur pe care să nu-l fi luat. Degeaba. Acum, că deja sunt înaintat în vârstă, lucrurile s-au înrăutățit și mai mult, chinul meu a devenit și mai mare.

Dar nu mă pot urni din pat. Și-i tare greu, că te tot învârți când la dreapta, când la stânga. Rana mă doare, ustură, oasele îmi amortesc... Dar eu rbd, rbd, rbd... Deși în trecut mă mai cuprindea și deznădejdea, care-i gustul iadului, gustul gheenei.

Cu toată durerea și deznădejdea în care mă găseam, nu m-am plâns niciodată celor din jur. Într-o zi, am auzit de nu știu unde un glas suav, care mi-a spus: „Așa te vrea Dumnezeu!”. Am răsuflat adânc,

ușurat și mi-am spus și eu: „Minunat! Dacă așa mă vrea Dumnezeu, Slavă Lui! Dar să-mi dea și puțină răbdare, că simt că mă sfârșesc...”

Într-o zi, mă ridic mâhnit până la candela pe care o țin aprinsă sub icoana Maicii Domnului. Chiar și candela Maicii Domnului e făcătoare de minuni... Iau o bucată de vată, îmi ung rana. Atâta bine mi-a făcut, cât nici nu pot spune... Acoperământul Maicii Domnului e nespus de puternic, chiar dacă noi nu-l putem vedea cu ochii trupești. Nu numai că mi-a pierit toată durerea, dar m-a și cuprins o bucurie negrăită pentru faptul că Dumnezeu, în marea Lui milostivire, binevoise să-mi dea această rană la picior. Nu încetam să dau Slavă lui Dumnezeu pentru această rană: „De unde atâta milostivire față de mine, nevrednicul, Doamne? Ce ai văzut la un păcătos ca mine, de mi-ai dăruit atâta iubire?” spuneam neîncetat...

Asta-i singura cale – răbdarea în suferință. Nu pricepem cât de bune sunt durerile, mâhnirile, suferințele, chinurile, că știe Dumnezeu de ce ni le dă. De fapt, ni le dă ca să ne apropiem mai mult de El.

De aceea, să nu deznădăjduiască nimeni, niciodată, oricât de mare ar fi necazul pe care-l pătimim. Căci nu

cunoaște voia ui Dumnezeu. Voia Lui nu e întotdeauna dulce, e și amară câteodată. Amară, cum a fost și crucea. Și totuși, prin cruce ne-a venit și Învierea.

Sursa: **Părintele Efrem Katounakiotul**, *Profeții și mărturii creștine pentru vremea de acum*, Editura Cartea Ortodoxă, 2008

**IEROMONAH
RAFAIL NOICA**

ÎNCREDEREA LUI DUMNEZEU ÎN NOI

Părinte Rafail, prin multe încercări trece omul în viață. Vă rugăm să ne spuneți ce atitudine e bine să avem față de Domnul, cum să ne raportăm la El și ce așteaptă Domnul să facem atunci când simțim că suntem încercați la maximum și că nu mai avem în noi nicio urmă de putere să facem ceea ce ar trebui să facem? Cum trebuie procedat pentru a nu cădea în patima deznădejdiei?

Vorbiți despre acele momente când suntem duși până la limită, până la capătul puterilor noastre și, îndrăznesc să adaug: dincolo de limită. Nu pot să vă dau o formulă, că formulă nu există și căutarea unei formule de ieșire este conținută în prima cădere, a lui Adam. Adică nu aștepta ca

Dumnezeu să facă ceva care să te îndumnezeiască: „Mănâncă tu din chestia aia și automat ți se vor deschide ochii și vei deveni ca Dumnezeu”. Nu există! Formulă, formalism, formă, formalitate. Nimic din lucrurile acestea nu pot mântui. Ce mântuiește este o relație personală între persoana ta și Dumnezeu ca Persoană, asta este ce mântuiește.

Voiam să spun că în momentele în care ești dus la limită sau poate dincolo de limită, aș vrea să vă împărtășesc și lucrul acesta, pe care de la Părintele Sofronie l-am învățat: nu uitați – Dumnezeu să vă pună în inimile voastre – că asta înseamnă și măsura încrederii pe care Dumnezeu ți-o arată! Deci, măsura suferinței este și măsura încrederii pe care Dumnezeu o are în tine, suflet slab, păcătos, neputincios, dus la limită, dincolo de limită! Iar când zic „dincolo de limită” cred că este și o realitate. Și acest „dincolo” este fiindcă, prin duhovnicia noastră, călătoria noastră din neființa noastră (pe care încă o purtăm cu noi în devenirea noastră), prin asta mergem mai departe, transcendem, în momentele neființei noastre, de multe ori, limitele noastre, ne duce Dumnezeu dincolo de limită, dar ni se largesc limitele. Și dacă avem

răbdare în momentele alea... Și ce răbdare? Zi: „Doamne”. Și dacă nu poți să zici nimic, măcar nu uita că te iubește acel Doamne! Simți că nu există? Nu importă! Poți să simți tot ce vrea dracul să simți, dar continuă. Treci pragul acela și o să vezi că limitele ți s-au lărgit până când devenim nelimitați, așa cum e Dumnezeu. Or, pierderea limitelor, depășirea limitelor, câteodată trece prin momente extreme.

Astea două lucruri aș vrea să vă împărtășesc: că formulă de scăpare nu este. Dacă vreți ca formulă un singur cuvânt ar fi: asumare. Să ne asumăm acel moment, în încrederea în acel Dumnezeu care ne iubește, răspunzând cu încredere la încrederea pe care Dumnezeu ne-o arată ca să ne trateze în felul ăsta.

Sursa: [youtube.com](https://www.youtube.com)

**IEROMONAHUL
PAVEL MINCĂ**
MĂNĂSTIREA TURNU, PRAHOVA

**ROLUL RUGĂCIUNII
PENTRU CEL BOLNAV**

Cred că cele mai importante efecte ale rugăciunii le vedem în liniștirea gândului. De ce spun asta? Că multă lume se gândește la rugăciune ca la un mijloc de a dobândi minuni, ori eu cred că

marea minune a rugăciunii pentru bolnav, și a bolnavului pentru el, este de a liniști gândul. Există atâtea probleme ale minții omului bolnav, legate de incertitudini, de frici, de angoase, de neîncredere – neîncrederea că s-a vindecat, sau că iarăși cancerul îi va da târcoale, sau că are cancer deși nu are cancer, sau că va dobândi cancer – și tot felul de temeri vizavi de noi și vizavi de apropiați, încât trebuie să existe liniștea, pacea lui Dumnezeu în mintea și în inima noastră, pentru că altfel ne agităm de pomană și agravăm, în primul rând, starea minții și a psihicului nostru și, în al doilea rând, sigur și trupul îl vătămăm cu această degringoladă a sufletului.

În primul și în primul rând, rugăciunea trebuie să aibă acest rol de a liniști mintea și sufletul omului și inima. Sigur că, pe de altă

parte, Biserica a rânduit Sfântul Maslu, a rânduit rugăciuni de vindecare, „că mult folositoare este rugăciunea dreptului pentru...”, „să cheme preoții Bisericii...” (Iacov 5, 14-16) și rugăciunea multora, va folosi celui bolnav. Deci nu numai preoții, ci la Sfântul Maslu să ne rugăm cu toții, rude, apropiați, ne rugăm cu toții pentru cel aflat în suferință, lucru care îl ajută pe cel în suferință, poate chiar Dumnezeu îi și iartă păcatele, îl și vindecă și sigur că slujba și rugăciunea ajută pentru cel bolnav, ajută în răspândirea acestei minuni care este dragostea de aproapele. Că Dumnezeu găsește și folosește orice prilej pentru a se înmulți dragostea între oameni. Și iată rugăciunea pentru celălalt este unul dintre marile exemple în acest sens.

Sursa: [youtube.com](https://www.youtube.com)

PROGRAMUL LITURGIC

Martți <i>9 februarie</i>	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri <i>10 februarie</i>	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie
Sâmbătă <i>13 februarie</i>	18:00	Vecernia
Duminică <i>14 februarie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 17-a după Rusalii (a Cananeencei)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală